

Bruselj, 27. junij 2017
(OR. en)

10536/17

Medinstitucionalna zadeva:
2016/0376 (COD)

ENER 302
ENV 651
TRANS 300
ECOFIN 583
RECH 250
IA 118
CODEC 1144

IZID POSVETOVANJA

Pošiljatelj:	generalni sekretariat Sveta
Prejemnik:	delegacije
Št. predh. dok.:	10284/17 + COR 1 + ADD 1
Št. dok. Kom.:	15091/16 ENER 413 ENV 754 TRANS 473 ECOFIN1149 RECH 340 IA 124 CODEC 1789 ADD 1 - 13
Zadeva:	Predlog DIREKTIVE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o spremembi Direktive 2012/27/EU o energetske učinkovitosti – izid posvetovanja

V prilogi vam pošiljamo besedilo splošnega pristopa v zvezi z navedenim predlogom, ki ga je Svet za promet, telekomunikacije in energijo (energija) sprejel 26. junija 2017 na svoji 3554. seji.

Na seji Sveta so HU, LV, PL, RO, SK in UK nasprotovali besedilu splošnega pristopa, BG in SI pa sta se vzdržali. Komisija ima glede besedila splošni pridržek.

Uvodne izjave bodo vsebinskim določbam prilagojene v poznejši fazi.

Predlog

DIREKTIVE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Direktive 2012/27/EU o energetske učinkovitosti

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 194(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij²,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

- (1) Zmanjšanje povpraševanja po energiji je ena izmed petih razsežnosti strategije energetske unije, sprejete 25. februarja 2015. Izboljšanje energetske učinkovitosti bo koristilo okolju, zmanjšalo emisije toplogrednih plinov, izboljšalo zanesljivost oskrbe z energijo z zmanjševanjem odvisnosti od uvoza energije iz držav zunaj Unije, zmanjšalo stroške energije za gospodinjstva in podjetja, ublažilo energijsko revščino in privedlo do povečanja števila delovnih mest ter gospodarske dejavnosti v celotnem gospodarstvu. To je v skladu z zavezami Unije, ki so bile sprejete v okviru energetske unije in globalne podnebne agende, ki so jo pogodbenice Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja določile s pariškim sporazumom iz decembra 2015.
- (2) Direktiva 2012/27/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹ je element za napredek k energetske uniji, v skladu s katero bi bilo treba energetske učinkovitost obravnavati kot vir energije sam po sebi. Načelo „energetska učinkovitost na prvem mestu“ bi bilo treba upoštevati pri določanju novih pravil na strani ponudbe in na drugih področjih politike. Komisija bi morala zagotoviti, da bosta energetska učinkovitost in odzivnost na strani povpraševanja imeli enak pomen kot proizvodne zmogljivosti. Energetske učinkovitost je treba upoštevati vsakič, ko se sprejemajo pomembne odločitve glede načrtovanja in financiranja energetskih sistemov. Izboljšave energetske učinkovitosti je treba narediti vsakič, ko je to bolj stroškovno učinkovito kot enakovredne rešitve na strani ponudbe. To bi moralo pomagati izkoristiti številne prednosti energetske učinkovitosti za evropsko družbo, zlasti za državljane in podjetja.
- (3) Evropski svet je oktobra 2014 določil cilj za izboljšanje energetske učinkovitosti do leta 2030 za 27 %, ki ga je treba pregledati do leta 2020, „ob upoštevanju cilja 30 % na ravni Unije“. Evropski parlament je decembra 2015 pozval Komisijo, naj oceni tudi izvedljivost cilja 40-odstotne energetske učinkovitosti v istem časovnem obdobju. Zato je primerno pregledati in posledično spremeniti Direktivo, da se jo prilagodi perspektivi za leto 2030.

¹ Direktiva 2012/27/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o energetske učinkovitosti, spremembi direktiv 2009/125/ES in 2010/30/EU ter razveljavitvi direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES (UL L 315, 14.11.2012, str. 1).

- (4) Za obdobje do leta 2030 na nacionalni ravni ni zavezujočih ciljev. Potrebo, da Unija doseže svoje cilje energetske učinkovitosti na ravni EU, izražene v porabi primarne in končne energije v letu 2020 in 2030, bi bilo treba jasno določiti v obliki zavezujočega 30-odstotnega cilja. Ta pojasnitev na ravni Unije ni bi smela omejevati svobode držav članic, saj lahko določijo svoje nacionalne prispevke, ki temeljijo na porabi primarne ali končne energije, prihrankih primarne ali končne energije ali energetske intenzivnosti. Države članice bi morale določiti svoje nacionalne okvirne prispevke k energetske učinkovitosti, ob upoštevanju, da poraba energije v Uniji leta 2030 ne sme preseči 1 321 Mtoe primarne energije in/ali največ 987 Mtoe končne energije. To pomeni, da bi se v primerjavi z ravnmi iz leta 2005 poraba primarne energije v Uniji morala zmanjšati za 23 %, poraba končne energije pa za 17 %. Potrebno je redno ocenjevanje napredka k uresničevanju cilja Unije za leto 2030, predvideno pa je v zakonodajnem predlogu o upravljanju energetske unije.
- (5) Obveznost držav članic, da vzpostavijo dolgoročne strategije za spodbujanje naložb v prenovu nacionalnega stavbnega fonda ter jih sporočijo Komisiji, bi bilo treba črtati iz Direktive 2012/27/EU in vstaviti v Direktivo 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹, kadar se ujema z dolgoročnimi načrti za skoraj nič-energijske stavbe in razogljčenje stavb.
- (6) Z vidika podnebne in energetskega okvira za leto 2030 bi bilo treba obveznost prihranka energije podaljšati za čas po letu 2020. Podaljšanje ciljnega obdobja za čas po letu 2020 bi ustvarilo večjo stabilnost za vlagatelje in tako spodbudilo dolgoročne naložbe in dolgoročne ukrepe za energetske učinkovitost, kot je prenova stavb.

¹ Direktiva 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o energetske učinkovitosti stavb (UL L 153, 18.6.2010, str. 13).

- (7) Države članice morajo doseči kumulativni prihranek končne porabe v celotnem obdobju obveznosti, ki ustreza „novemu“ prihranku v višini 1,5 % letne prodaje energije. To zahtevo bi bilo mogoče izpolniti z novimi ukrepi politike, ki se sprejmejo v novem obdobju obveznosti od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030, ali z novimi posamičnimi ukrepi, ki so posledica ukrepov politik, sprejetih med ali pred prejšnjim obdobjem, vendar v zvezi s katerimi se posamezni ukrepi, ki sprožijo prihranke energije, dejansko uvedejo v novem obdobju.
- (7a) Vendar bi bilo nesorazmerno, če bi se takšna zahteva uvedla za majhne otoške države članice. Te države članice imajo lahko, na primer, samo enega distributerja električne energije in majhna podjetja za distribucijo nafte ali pa v njih ni omrežij zemeljskega plina ter omrežij daljinskega ogrevanja in hlajenja, kar so posebnosti energetskega trga, ki bistveno omejujejo obseg ukrepov, ki so na voljo za doseganje obveznega prihranka energije. Te posebnosti še potencira majhnost energetskega trga v teh državah članicah. Za majhne otoške države članice bi zato morala veljati le obveznost, da izpolnijo zahtevo glede kumulativnega prihranka končne porabe v višini 0,8 % letne prodaje energije za obdobje 2021–2030.
- (8) Dolgoročni ukrepi energetske učinkovitosti bodo zagotavljali prihranke energije tudi po letu 2020, vendar bi morali za prispevek k naslednjemu cilju energetske učinkovitosti Unije za leto 2030 ti ukrepi doseči nove prihranke po letu 2020. Po drugi strani pa se prihranki energije, doseženi po 31. decembru 2020, ne smejo upoštevati v količini kumulativnih prihrankov, zahtevanih za obdobje od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020.

- (9) Nove prihranke bi bilo treba dodati k scenarije ureditve brez sprememb, da ne bi bilo mogoče zahtevati prihrankov, do katerih bi prišlo v vsakem primeru. Da bi izračunali učinek uvedenih ukrepov, se lahko štejejo le neto prihranki, merjeni kot sprememba rabe energije, ki lahko neposredno izhajajo iz zadevnih ukrepov energetske učinkovitosti. Za izračun neto prihrankov, bi morale države članice vzpostaviti izhodiščni scenarij razvoja razmer v odsotnosti zadevne politike. Posredovanje politike bi bilo treba oceniti glede na to opredeljeno izhodišče. Države članice bi morale upoštevati, da bi bili lahko v istem časovnem okviru izvedeni drugi posegi politike, ki bi prav tako lahko vplivali na prihranke energije, tako da vseh sprememb, ugotovljenih od uvedbe posega politike, ki se ocenjuje, ni mogoče pripisati zgolj temu ukrepu politike. Dejanja zavezane, udeležene ali pooblašene strani bi morala dejansko prispevati k doseganju prihrankov, ki naj bi zagotovili izpolnjevanje zahteve glede pomembnosti.

- (10) Prihrankov energije, ki izhajajo iz izvajanja zakonodaje Unije ni mogoče zahtevati, razen če zadevni ukrep presega minimum, ki ga določa zadevna zakonodaja Unije, in sicer z določitvijo bolj ambicioznih zahtev glede energetske učinkovitosti na nacionalni ravni ali večjim izvajanjem ukrepa. Ob priznavanju, da je prenova stavb bistven in dolgoročen element za povečanje prihrankov energije, je treba pojasniti, da se vse prihranke energije, ki izhajajo iz ukrepov za spodbujanje prenove obstoječih stavb, lahko uveljavlja, če predstavljajo dodatek k razvoju, do katerega bi prišlo ob odsotnosti ukrepa politike, in če država članica dokaže, da je zavezana, udeležena ali pooblaščen stran dejansko prispevala k doseganju prihrankov, ki jih zahteva zadevni ukrep. Prenovo bi bilo treba razumeti kot prenovu stavb, ovoja stavb in elementov stavb, vključno s tehničnimi stavbnimi sistemi. Namestitev zgolj individualne opreme ne šteje za „sistem“.
- (11) V skladu s strategijo za energetske unijo in načeli dobrega upravljanja, spremljanja in preverjanja bi bilo treba pravilom dati večji pomen, vključno z zahtevo za preverjanje statistično reprezentativnega vzorca ukrepov. Sklicevanja na „statistično pomemben delež in reprezentativni vzorec“ bi bilo treba razumeti kot zahtevo za vzpostavitev podskupine statistične populacije (ukrepov za prihranke energije) na način, ki natančno odseva celotno zadevno populacijo (vse ukrepe za prihranke energije) in tako omogoča izpeljavo ustreznih zaključkov glede zaupanja v celotno skupino ukrepov.

- (12) Od izboljšav energetske učinkovitosti stavb bi morali imeti koristi zlasti odjemalci, ki jih je prizadela energijska revščina. Države članice lahko od zavezanih strani že zahtevajo, da v ukrepe za prihranke energije vključijo družbene cilje, povezane z energijsko revščino, in to možnost bi bilo zdaj treba razširiti na alternativne ukrepe in preoblikovati v obveznost ob hkratni ohranitvi popolne prožnosti držav članic glede velikosti, obsega in vsebine teh ukrepov. V skladu s členom 9 Pogodbe bi morale biti politike energetske učinkovitosti vključujoče in zato tudi zagotavljati dostopnost ukrepov energetske učinkovitosti za energijsko revne odjemalce.
- (13) Energija, proizvedena na ali v stavbah s pomočjo tehnologij za energijo iz obnovljivih virov, zmanjša dobavo energije iz fosilnih virov. Zmanjšanje porabe energije in uporaba energije iz obnovljivih virov v stavbnem sektorju sta pomembna ukrepa za zmanjšanje energetske odvisnosti Unije in emisij toplogrednih plinov, zlasti z vidika ambicioznih podnebnih in energetskih ciljev za leto 2030 in tudi globalne zaveze, sprejete na konferenci pogodbenic Okvirne konvencije Združenih narodov o podnebnih spremembah (COP21), ki je potekala decembra 2015 v Parizu. Za namene obveznosti prihranka energije iz člena 7 bi morale imeti države članice zato možnost, da pri izpolnjevanju svojih zahtev glede prihranka energije upoštevajo prihranke energije, dosežene iz obnovljivih virov energije, proizvedene za lastno porabo na ali v stavbah.

- (14) Kot del ukrepov iz sporočila Komisije o novem dogovoru za odjemalce energije je treba v okviru energetske unije in strategije ogrevanja in hlajenja okrepiti osnovne pravice odjemalcev do jasnih in pravočasnih informacij o njihovi porabi energije. Člene od 9 do 11 in Prilogo VII k Direktivi 2012/27/EU bi bilo treba spremeniti, da bi zagotovili pogostejše in boljše povratne informacije o porabi energije, kadar je to tehnično izvedljivo in stroškovno učinkovito glede na nameščene merilne naprave. Pojasniti bi bilo treba, da je odgovor na to, ali je individualno merjenje stroškovno učinkovito ali ne, odvisen od tega, ali so zadevni stroški sorazmerni glede na morebitne prihranke energije. Pri oceni tega se lahko upošteva učinek drugih dejanskih, načrtovanih ukrepov v zadevni stavbi, kot je prihodnja prenova. Prav tako bi bilo treba pojasniti, da pravice, povezane z obračunavanjem in informacijami o obračunavanju ali porabi, veljajo za odjemalce ogrevanja, hlajenja ali tople vode, dobavljene iz centralnega vira, čeprav ti nimajo neposrednega individualnega pogodbenega razmerja z dobaviteljem energije. Opredelitev pojma „končni odjemalec“ bi se lahko razumela, kot da vključuje le fizične ali pravne osebe, ki kupujejo energijo na podlagi neposredne individualne pogodbe, sklenjene z dobaviteljem energije. Za namene teh določb bi se moral pojem „končni porabnik“ uporabljati za širšo skupino odjemalcev. Pojem „končni porabnik“ bi moral poleg končnih odjemalcev, ki kupujejo ogrevanje, hlajenje ali toplo vodo za lastno uporabo, vključevati tudi stanovalce individualnih enot v večstanovanjskih ali večnamenskih stavbah, kjer se take enote oskrbujejo iz centralnega vira in kjer stanovalci nimajo neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije. Izraz „individualno merjenje“ bi se moral nanašati na merjenje porabe po individualnih enotah v takšnih stavbah. Do 1. januarja 2020 bi morale biti mogoče daljinsko odčitavanje novo nameščenih toplotnih števec in delilnikov stroškov ogrevanja, da se zagotovi stroškovno učinkovito in pogosto zagotavljanje informacij o porabi. Novi člen 9a bi se uporabljal le za ogrevanje, hlajenje in toplo vodo, ki se dobavlja iz centralnega vira. Države članice se lahko same odločijo, ali bodo tehnologije odčitavanja „pešč“/„med vožnjo“ obravnavale kot tehnologije za daljinsko odčitavanje ali ne. Pri napravah z daljinskim odčitavanjem dostop do individualnih stanovanj ali enot ni nujen za potrebe odčitavanja.

- (14a) Da bi zagotovili preglednost pri obračunavanju individualne porabe toplotne energije in tako poenostavili izvajanje individualnega merjenja, bi morale države članice objaviti vsa veljavna nacionalna pravila o delitvi stroškov ogrevanja, hlajenja in porabe tople vode v večstanovanjskih in večnamenskih stavbah. Poleg preglednosti bi države članice morda želele razmisliti o sprejetju ukrepov za krepitev konkurence pri zagotavljanju storitev individualnega merjenja in tako pomagale zagotoviti, da so vsi stroški, ki jih nosijo končni porabniki, razumni.
- (15) Nekatero določbo člena 15 Direktive 2012/27/EU o pretvorbi, prenosu in distribuciji energije bi bilo treba razveljaviti. Pregled pravnega reda Unije na področju energije lahko privede do prestrukturiranja obveznosti držav članic, ki izhajajo iz različnih aktov, povezanih z energijo. To prestrukturiranje ne bi smelo vplivati na obveznost držav članic, da izpolnijo bistvene zahteve Direktive 2012/27/EU, ki se lahko v celoti ali deloma ponovno uvedejo v drugih aktih.
- (16) Glede na tehnološki napredek in naraščajoči delež obnovljivih virov energije v sektorju proizvodnje električne energije bi bilo treba pregledati privzeti količnik za prihranke električne energije v kWh, da bi odražal spremembe v primarnem energijskem faktorju (PEF) za električno energijo. Izračuni PEF za električno energijo temeljijo na letnih povprečnih vrednostih. Za jedrsko električno energijo in toploto se uporablja računovodska metoda fizične vsebnosti energije, za proizvodnjo električne energije in toplote iz fosilnih goriv in biomase pa se uporablja tehnična metoda pretvorbe učinkovitosti. Za negorljivo energijo iz obnovljivih virov je metoda neposredna ustreznica na podlagi pristopa skupne primarne energije. Za izračun deleža primarne energije za električno energijo v soproizvodnji se uporablja metoda, določena v Prilogi II Direktive 2012/27/EU. Namesto marginalnega tržnega položaja se uporabi povprečni tržni položaj. Predpostavi se, da je učinkovitost pretvorbe 100-odstotna za negorljive obnovljive vire, 10-odstotna za geotermalne elektrarne in 33-odstotna za jedrske elektrarne. Skupna učinkovitost soproizvodnje se izračuna na podlagi najnovejših podatkov Eurostata. Kar zadeva sistemske meje, je PEF enak 1 za vse vire energije. Izračuni temeljijo na najnovejši različici referenčnega scenarija PRIMES. Vrednost PEF temelji na napovedi za leto 2020. Analiza zajema države članice EU in Norveško. Podatkovna zbirka za Norveško temelji na podatkih ENTSO-E.

- (17) Za zagotovitev, da se lahko priloge k Direktivi in harmonizirane referenčne vrednosti izkoristkov iz člena 14(10) posodobijo, je nujno, da se podaljša prenos pooblastil na Komisijo.
- (18) Da se lahko oceni uspešnost Direktive 2012/27/EU, bi bilo treba uvesti zahtevo za splošni pregled Direktive in predložitev poročila Evropskemu parlamentu in Svetu do 28. februarja 2024.
- (19) V skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih¹ z dne 28. septembra 2011 so se države članice zavezale, da bodo v upravičenih primerih uradnemu obvestilu o ukrepih za prenos priložile en ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takšnih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (20) Direktivo 2012/27/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

¹ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

Člen 1

Direktiva 2012/27/EU se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Ta direktiva določa skupni okvir ukrepov za spodbujanje energetske učinkovitosti v Uniji, da se zagotovi izpolnitev krovnih ciljev Unije za 20-odstotno povečanje do leta 2020 in njenih krovnih ciljev za 30-odstotno povečanje energetske učinkovitosti do leta 2030 in vzpostavi temelj za dodatno izboljšanje energetske učinkovitosti po teh letih. Določa pravila, s katerimi naj bi se odpravile ovire na energetskem trgu in pomanjkljivosti trga, ki ovirajo učinkovitost pri oskrbi z energijo in rabi energije, pa tudi, da je treba opredeliti okvirne nacionalne cilje povečanja energetske učinkovitosti in prispevkov za leto 2020 in 2030.“;

(2) člen 3 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 3

Cilji glede energetske učinkovitosti

1. Vsaka država članica določi okvirni nacionalni cilj glede energetske učinkovitosti za leto 2020, ki temelji na porabi primarne ali končne energije, na prihranku primarne ali končne energije ali na energetske intenzivnosti. Države članice o teh ciljih v skladu s členom 24(1) in delom 1 Priloge XIV uradno obvestijo Komisijo. Ob tem navedene cilje tudi izrazijo kot absolutno raven porabe primarne energije in porabe končne energije leta 2020 in razložijo, kako in na podlagi katerih podatkov so izračunale to raven.

Pri določitvi navedenih ciljev države članice upoštevajo:

- (a) da poraba energije v Uniji leta 2020 ne sme preseči 1 483 Mtoe primarne energije ali 1 086 Mtoe končne energije;
- (b) ukrepe iz te direktive;

- (c) sprejete ukrepe za izpolnitev nacionalnih ciljev varčevanja z energijo, sprejetih v skladu s členom 4(1) Direktive 2006/32/ES, in
- (d) druge ukrepe za spodbujanje energetske učinkovitosti v državah članicah in na ravni Unije.

Države članice lahko pri določanju navedenih ciljev upoštevajo tudi nacionalne okoliščine, ki vplivajo na porabo primarne energije, kot so:

- (a) neizkoriščene možnosti za stroškovno učinkovit prihranek energije;
- (b) razvoj in napovedi BDP;
- (c) spremembe pri uvozu in izvozu energije;
- (d) razvoj vseh obnovljivih virov energije, jedrske energije, zajemanje in shranjevanje ogljikovega dioksida, ter
- (e) zgodnje ukrepanje.

2. Komisija do 30. junija 2014 oceni doseženi napredek in verjetnost, da poraba energije v Uniji leta 2020 ne bo presegla 1 483 Mtoe porabe primarne energije in/ali 1 086 Mtoe porabe končne energije.

3. Pri pregledu iz odstavka 2 Komisija:

- (a) sešteje nacionalne okvirne cilje energetske učinkovitosti o katerih poročajo države članice;
- (b) oceni, ali se vsota navedenih ciljev lahko obravnava kot zanesljivo vodilo, da Unija kot celota dosega cilj po načrtih, ob upoštevanju ocene prvega letnega poročila v skladu s členom 24(1) in oceno nacionalnih akcijskih načrtov za energetska učinkovitost v skladu s členom 24(2);

- (c) upošteva dopolnilno analizo, ki izhaja iz:
 - (i) ocene napredka pri porabi energije in porabi energije v povezavi z gospodarsko dejavnostjo na ravni Unije, vključno z napredkom pri učinkovitosti oskrbe z energijo v državah članicah, ki so svoje nacionalne okvirne cilje utemeljile na porabi končne energije ali prihrankih končne energije, vključno z napredkom, doseženega zaradi skladnosti teh držav članic s poglavjem III te direktive;
 - (ii) rezultatov modelov v zvezi s prihodnjimi trendi porabe energije na ravni Unije.
- (d) primerja rezultate iz točk (a) do (c) s količino porabljene energije, ki bi bila potrebna, da se doseže poraba energije, ki ne presega porabe 1 483 Mtoe primarne energije in/ali porabe 1 086 Mtoe končne energije v letu 2020.

3a. Komisija do 31. oktobra 2022 oceni, ali je Unija izpolnila krovne cilje za leto 2020.

4. Vsaka država članica določi nacionalne okvirne prispevke glede energijske učinkovitosti k cilju Unije za leto 2030, navedenemu v členu 1(1) v skladu s členoma [4] in [6] Uredbe (EU) XX/20XX [upravljanje energetske unije]. Države članice pri določanju navedenih prispevkov upoštevajo, da poraba energije v Uniji leta 2030 ne sme preseči 1 321 Mtoe primarne energije in/ali največ 987 Mtoe končne energije. Države članice o teh prispevkih uradno obvestijo Komisijo v okviru svojih povezanih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtov v skladu s postopkom iz členov [3] in [7] do [11] Uredbe (EU) XX/20XX [upravljanje energetske unije].“;

(3) člen 7 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 7

Obveznost prihranka energije

1. Države članice dosežejo skupni prihranek končne energije, enakovreden vsaj:
 - (a) novim letnim prihrankom v obdobju od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020 v višini 1,5 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem glede na povprečje v zadnji treh letih pred 1. januarjem 2013;
 - (b) novim letnim prihrankom:
 - v obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2025 v višini 1,5 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem glede na povprečje zadnjih treh let pred 1. januarjem 2019;
 - v obdobju od 1. januarja 2026 do 31. decembra 2030 v višini 1,0 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem glede na povprečje zadnji treh let pred 1. januarjem 2019;

Z odstopanjem od tega male otoške države članice vsako leto v obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030 dosežejo nov prihranek v višini 0,8 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem glede na povprečje v zadnji treh letih pred 1. januarjem 2019.

Za namene točke (b) in brez poseganja v odstavka 2 in 3 lahko države članice pri izračunu upoštevajo prihranke energije, ki izhajajo iz ukrepov politik, bodisi uvedenih po 31. decembru 2020 ali prej, če ti ukrepi privedejo do novih posameznih dejavnosti, ki se izvedejo po 31. decembru 2020.

Iz teh izračunov se lahko deloma ali v celoti izključi količina prodane energije, ki se uporablja za prevoz.

Države članice določijo, kako bo izračunana količina novih prihrankov razporejena v posameznem obdobju, navedenem v točkah (a) in (b), pod pogojem, da se do konca posameznega obdobja dosežejo zahtevani skupni kumulativni prihranki.

2. Vsaka država članica lahko ob upoštevanju odstavka 3:

- (a) opravi izračun, zahtevan v točki (a) odstavka 1, z uporabo vrednosti 1 % v letih 2014 in 2015; 1,25 % v letih 2016 in 2017; ter 1,5 % v letih 2018, 2019 in 2020;
- (b) izključi iz izračuna vso ali del količine prodane energije, ki se uporablja v industrijskih dejavnostih, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES;
- (c) dovoli, da se prihranek energije, dosežen v sektorjih pretvorbe, distribucije in prenosa energije, vključno z infrastrukturami za učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje, na podlagi izvajanja zahtev iz člena 14(4), točke (b) člena 14(5) in člena 15(1) do (6) in (9), upošteva pri prihranku energije, ki je določen v odstavku 1;
- (d) pri prihranku energije, ki je določen v odstavku 1, upošteva prihranek energije, ki izhaja iz posameznih ukrepov, ki se po novem izvajajo od 31. decembra 2008 in so še vedno učinkoviti leta 2020 in pozneje ter jih je mogoče meriti in preverjati;
- (e) upošteva prihranek energije, dosežen na podlagi ukrepov politike, če se lahko dokaže, da so ti ukrepi privedli do individualnih ukrepov, ki so bili uvedeni po 1. januarju 2018 in pred 31. decembrom 2020 ter zagotavljajo prihranke po 31. decembru 2020;
- (f) izključi iz izračuna zahtevanih prihrankov energije iz odstavka 1 30 % preverljive količino energije, ki je bila proizvedena na ali v stavbah za lastno uporabo zaradi ukrepov politik, ki spodbujajo namestitev novih tehnologij za energijo iz obnovljivih virov.

3. Vse možnosti skupaj, izbrane v skladu z odstavkom 2, ne smejo predstavljati več kot 35 % količine prihrankov energije iz odstavka 1. Države članice ločeno uporabijo in izračunajo učinek možnosti, izbranih za obdobji iz točk (a) in (b) odstavka 1:

- (a) za izračun količine prihrankov energije, zahtevanih za obdobje iz točke (a) odstavka 1, lahko države članice uporabijo točke (a), (b), (c) in (d) odstavka 2;
- (b) za izračun količine prihrankov energije, zahtevanih za obdobje iz točke (b) odstavka 1, lahko države članice uporabijo točke (b), (c) in (d) odstavka 2, pod pogojem, da imajo posamezni ukrepi v smislu točke (d) preverljiv in merljiv učinek tudi po 31. decembru 2020.

4. Prihranki energije, doseženi po 31. decembru 2020, se ne smejo upoštevati v količini kumulativnih prihrankov, zahtevanih za obdobje od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020.

4a. Države članice, ki presežejo količino kumulativnih prihrankov energije, zahtevanih za obdobje od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020, lahko morebitne presežne prihranke upoštevajo pri izračunu količine kumulativnih prihrankov energije za obdobje do 31. decembra 2030.

4b. Države članice lahko zavezanim stranem dovolijo, da upoštevajo prihranke, dosežene v danem letu, kot da bi bili doseženi v katerem koli od preteklih štirih ali naslednjih treh let, če to ne presega izteka obdobji obveznosti iz odstavka 1, pod pogojem, da se presežni prihranki energije, doseženi od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020, lahko upoštevajo pri izpolnjevanju obveznosti med 1. januarjem 2021 in 31. decembrom 2030.

5. Države članice zagotovijo, da se prihranki, ki izhajajo iz ukrepov politik iz členov 7a in 7b ter člena 20(6), izračunajo v skladu s Prilogo V.

6. Države članice dosežejo zahtevano količino prihrankov iz odstavka 1 bodisi z uvedbo sistema obveznosti energetske učinkovitosti iz člena 7a bodisi s sprejetjem alternativnih ukrepov iz člena 7b. Države članice lahko sistem obveznosti energetske učinkovitosti združijo z alternativnimi ukrepi politik.

6a. Države članice pri oblikovanju ukrepov politike iz člena 7a in 7b upoštevajo potrebo po ublažitvi energetske revščine v skladu z merili, ki jih določijo države članice, in ob upoštevanju svojih obstoječih praks na tem področju¹.

7. Države članice dokažejo, da se v primeru prekrivanja ukrepov politike ali posameznih ukrepov prihranek energije ne šteje dvojno.“;

8. Komisija do 30. junija 2024 oceni napredek, dosežen pri uresničevanju krovnih ciljev iz člena 3(4), in se na podlagi te ocene odloči, ali bi bilo treba vrednosti iz druge alinee odstavka 1(b) v obdobju od leta 2026 do 2030 povečati do 1,5 %. Po potrebi Komisija v ta namen predloži zakonodajni predlog.“;

(4) vstavita se člena 7a in 7b:

¹ Glede na izid razprav o Direktivi [XXXX] o skupnih pravilih za notranji trg z električno energijo bo morda vključen sklic na člen 29 navedene direktive.

Sistemi obveznosti energetske učinkovitosti

1. Če se države članice odločijo, da bodo izpolnile svoje obveznosti doseganja količine prihrankov, zahtevane v členu 7(1), s sistemom obveznosti energetske učinkovitosti, zagotovijo, da zavezane strani, navedene v odstavku 2, ki delujejo na ozemlju posamezne države članice, izpolnjujejo, brez poseganja v člen 7(2), zahtevo glede kumulativnih prihrankov končne energije iz člena 7(1).
2. Države članice določijo, na podlagi objektivnih in nediskriminatornih meril, kateri distributerji energije in/ali podjetja za maloprodajo energije, ki delujejo na njihovem ozemlju, so zavezane strani, in lahko mednje vključi distributerje ali podjetja za maloprodajo goriva za prevoz, ki delujejo na njihovem ozemlju. Količina prihrankov energije, ki je potrebna za izpolnitev obveznosti, zavezane strani dosežejo med končnimi odjemalci, ki jih določi država članica neodvisno od izračuna na podlagi člena 7(1), oziroma, če se tako odloči država članica, prek potrjenih prihrankov drugih strani, kakor je opisano v točki (b) odstavka 5.
3. Države članice prihranke energije, ki jih zahtevajo od vsake zavezane strani, izrazijo v porabi končne ali primarne energije. Metoda, izbrana za izražanje zahtevanih prihrankov energije, se uporabi tudi za izračun prihrankov, ki jih uveljavljajo zavezane strani. Uporabijo se pretvorbeni faktorji iz Priloge IV.
4. Države članice vzpostavijo sisteme za merjenje, nadziranje in preverjanje, v okviru katerih se preveri vsaj statistično pomemben delež in reprezentativen vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki so jih uvedle zavezane strani. To merjenje, nadziranje in preverjanje se izvaja neodvisno od zavezanih strani.

5. V okviru sistema obveznosti energetske učinkovitosti države članice:
- (a) [črtano]
 - (b) lahko zavezanim stranem dovolijo, da pri svoji obveznosti upoštevajo potrjene prihranke energije, ki so jih dosegli ponudniki energetskih storitev ali druge tretje strani, tudi kadar zavezane strani prek drugih organov, ki jih je odobrila država, ali prek javnih organov spodbujajo ukrepe, ki lahko vključujejo tudi formalna partnerstva, vendar to ni nujno, in so lahko kombinirani z drugimi viri financiranja. Kadar države članice to dovolijo, potem zagotovijo, da je vzpostavljen postopek odobritve, ki je jasen, pregleden in odprt za vse udeležence na trgu ter katerega cilj je zmanjšanje stroškov potrjevanja.
6. Države članice enkrat letno objavijo vse prihranke energije, ki jih je dosegla vsaka zavezana stran ali vsaka podkategorija zavezane strani v okviru sistema.

Člen 7b

Alternativni ukrepi politike

1. Če se države članice odločijo, da izpolnijo svoje obveznosti glede doseganja prihrankov iz člena 7(1) z alternativnimi ukrepi politike, zagotovijo, da se prihranki energije iz člena 7(1) dosežejo pri končnih odjemalcih.
2. [črtano]
3. Za vse ukrepe, razen tistih, ki so povezani z ukrepi obdavčitve, države članice vzpostavijo sisteme za merjenje, nadziranje in preverjanje, v okviru katerih se preveri vsaj statistično pomemben delež in reprezentativni vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki so jih uvedle udeležene ali pooblašene strani. To merjenje, nadziranje in preverjanje se izvaja neodvisno od udeleženih ali pooblaščenih strani.“;

(5) člen 9 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Merjenje za plin“;

(b) v odstavku 1 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice v mejah tehnične izvedljivosti, finančne sprejemljivosti in sorazmerno z morebitnimi prihranki energije zagotovijo, da imajo končni odjemalci zemeljskega plina na voljo individualne števec po konkurenčnih cenah, ki natančno prikazujejo dejansko količino porabljene energije končnega odjemalca in informacije o dejanskem času njene porabe.“;

(c) odstavek 2 se spremeni, kakor sledi:

(i) uvodni stavek se nadomesti z naslednjim:

„Kadar in kolikor države članice uporabijo inteligentne merilne sisteme in uvedejo inteligentne števec za zemeljski plin v skladu z Direktivo 2009/73/ES.“;

(ii) točki (c) in (d) se črtata;

(d) odstavek 3 se črta;

(6) vstavijo se členi 9a, 9b in 9c:

„Člen 9a

Merjenje za ogrevanje, hlajenje in toplo sanitarno vodo

1. Države članice zagotovijo, da imajo končni odjemalci daljinskega ogrevanja, daljinskega hlajenja in tople sanitarne vode na voljo števce po konkurenčnih cenah, ki natančno prikazujejo dejansko količino porabljene energije končnega odjemalca.

Če se stavba pri ogrevanju, hlajenju ali dobavi tople vode oskrbuje iz centralnega vira, ki oskrbuje več stavb, ali iz omrežja za daljinsko ogrevanje ali hlajenje, se števec namesti na toplotni izmenjevalnik ali na mesto oddaje.

Člen 9b

Individualno merjenje ter delitev stroškov za ogrevanje, hlajenje in toplo sanitarno vodo

1. V večstanovanjskih in večnamenskih stavbah, ki imajo centralni vir ogrevanja ali hlajenja ali so oskrbovane iz sistemov daljinskega ogrevanja in hlajenja, se individualni števci za merjenje porabe toplote ali hlajenja ali tople vode namestijo v vsaki individualni stavbni enoti, če je tehnično izvedljivo in stroškovno učinkovito v smislu, da je sorazmerno glede na morebitne prihranke energije.

Če uporaba individualnih števcov tehnično ni izvedljiva ali merjenje ogrevanja v individualni stavbni enoti ni stroškovno učinkovito, se uporabijo individualni delilniki stroškov ogrevanja na posameznem radiatorju, razen če zadevna država članica izkaže, da namestitev takšnih delilnikov stroškov ogrevanja ne bi bila stroškovno učinkovita. V teh primerih se lahko razmisli o alternativnih stroškovno učinkovitih načinih merjenja porabe toplote. Splošna merila, metodologije in/ali postopki, na podlagi katerih se ugotovi tehnična neizvedljivost in stroškovna neučinkovitost, jasno določi in objavi vsaka posamezna država članica.

2. V novih večstanovanjskih stavbah in stanovanjskih delih novih večnamenskih stavb, ki imajo centralni vir ogrevanja za toplo vodo ali so oskrbovane iz sistemov daljinskega ogrevanja, se za merjenje tople vode namestijo individualni števcji ne glede na odstavek 1.

3. Kadar se večstanovanjske in večnamenske stavbe oskrbujejo z daljinskim ogrevanjem ali hlajenjem ali kadar v njih prevladujejo lastni skupni sistemi ogrevanja ali hlajenja, države članice za zagotovitev preglednosti in točnosti obračunavanja individualne porabe pregledno objavijo vsa veljavna nacionalna pravila o delitvi stroškov ogrevanja, hlajenja in porabe tople vode v takšnih stavbah. Takšna pravila po potrebi vključujejo smernice o načinu delitve stroškov toplote in/ali tople vode, ki se uporablja za:

- (a) toplo vodo za potrebe gospodinjstva;
- (b) toploto, ki se oddaja iz napeljave v stavbi ali za ogrevanje skupnih prostorov (kadar so stopnišča in hodniki opremljeni z radiatorji);
- (c) ogrevanje stanovanj.

Člen 9c

Zahteva v zvezi z daljinskim odčitavanjem

1. Za namene členov 9a in 9b so števcji in delilniki stroškov ogrevanja, nameščeni 1. januarja 2020 ali pozneje [ali datum prenosa, če je ta poznejši], naprave z daljinskim odčitavanjem. Pogoji tehnične izvedljivosti in stroškovne učinkovitosti iz prvega in drugega pododstavka člena 9b(1) se še naprej uporabljajo.

2. Števcji in delilniki stroškov ogrevanja, ki so že bili nameščeni, vendar pri njih daljinsko odčitavanje ni mogoče, se do xxxx [10 let po začetku veljavnosti te direktive] opremijo s to funkcijo ali pa se nadomestijo z napravami z daljinskim odčitavanjem, razen če zadevna država članica dokaže, da to ni stroškovno učinkovito.“;

(7) člen 10 se spremeni, kakor sledi:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Informacije o obračunavanju za plin“;

(b) prvi pododstavek odstavka 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Če končni odjemalci nimajo inteligentnih števecov iz Direktive 2009/73/ES, države članice do 31. decembra 2014 zagotovijo, da so informacije o obračunavanju za plin točne in da temeljijo na dejanski porabi v skladu s točko 1.1 Priloge VII, če je to tehnično izvedljivo in ekonomsko upravičeno.“;

(c) v odstavku 2 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Števci, nameščeni v skladu z Direktivo 2009/72/ES omogočajo točne informacije o obračunavanju na podlagi dejanske porabe. Države članice zagotovijo, da imajo končni odjemalci možnost enostavnega dostopa do dodatnih informacij o pretekli porabi, kar dovoljuje podrobno samopreverjanje.“;

(8) vstavi se člen 10a:

„Člen 10a

Obračunavanje in informacije o porabi za ogrevanje, hlajenje in toplo sanitarno vodo

1. Države članice zagotovijo, da so, kadar so števci ali delilniki stroškov ogrevanja nameščeni, obračunavanje in informacije o porabi točni in temeljijo na dejanski porabi ali odčitavanju delilnikov stroškov ogrevanja v skladu s točkama 1 in 2 Priloge VIIa za vse končne porabnike, to pomeni, za fizične ali pravne osebe, ki kupujejo ogrevanje, hlajenje ali toplo vodo za lastno končno uporabo, ali fizične ali pravne osebe, ki stanujejo v individualni stavbi ali enoti v večstanovanjski ali večnamenski stavbi, katerih ogrevanje, hlajenje ali topla voda so dobavljeni iz centralnega vira, nimajo pa neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije.

Če država članica tako določi in razen v primeru individualno merjene porabe na podlagi delilnikov stroškov ogrevanja v skladu s členom 9b, se lahko ta obveznost izpolni s sistemom rednega samoodčitavanja s strani končnih odjemalcev ali končnih porabnikov, ki sporočijo odčitane podatke s števca. Samo v primerih, če končni odjemalec ali končni porabnik ne sporoči odčitanih podatkov s števca za zadevno obračunsko obdobje, se obračun pripravi na podlagi ocenjene porabe ali pavšalnega zneska.

Države članice določijo, kdo bi moral biti odgovoren za zagotavljanje informacij iz odstavka 1 tistim končnim porabnikom, ki nimajo neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije.

2. Države članice:

- (a) zahtevajo, da se, če so informacije o obračunavanju energije in pretekli porabi ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja končnih porabnikov na voljo, na zahtevo končnega porabnika dajo na voljo ponudniku energetskih storitev, ki ga imenuje končni porabnik;
- (b) zagotovijo, da imajo končni odjemalci možnost elektronskega prejemanja informacij o obračunavanju in obračunov ter da odjemalci na zahtevo prejmejo jasno in razumljivo pojasnilo o tem, kako je bil pripravljen njihov obračun, zlasti če obračuni ne temeljijo na dejanski porabi;
- (c) zagotovijo, da so v obračunu vsem končnim porabnikom na voljo ustrezne informacije, ki temeljijo na dejanski porabi ali odčitavanju delilnikov stroškov ogrevanja in so v skladu s točko 3 Priloge VIIa;
- (d) lahko določijo, da se na zahtevo končnega odjemalca zagotovitev informacij o obračunavanju ne šteje kot zahteva za plačilo. V takšnih primerih države članice zagotovijo prožno ureditev za dejansko plačilo.“;

(9) člen 11 se spremeni, kakor sledi:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Stroški dostopa do informacij o merjenju in obračunavanju za plin“;

(b) odstavek 2 se črta;

(10) vstavi se člen 11a:

„Člen 11a

**Stroški dostopa do informacij o merjenju in obračunavanju ter porabi za ogrevanje,
hlajenje in toplo sanitarno vodo**

1. Države članice zagotovijo, da končni porabniki vse svoje obračune in informacije o obračunavanju za porabo energije prejmejo brezplačno ter da imajo na ustrezen način in brezplačno tudi dostop do informacij o svoji porabi.
2. Ne glede na odstavek 1 se razdelitev stroškov v zvezi z informacijami o obračunavanju za individualno porabo ogrevanja, hlajenja in tople vode v večstanovanjskih in večnamenskih stavbah v skladu s členom 9b opravi nepridobitno. Stroške, ki nastanejo zaradi dodelitve te naloge tretji strani, kot je ponudnik storitev ali lokalni dobavitelj energije, ter zajemajo meritev, dodelitev stroškov in obračun za dejansko individualno porabo v takšnih stavbah, je mogoče prenesti na končne porabnike, kolikor so ti stroški razumni.“;
3. Da bi zagotovili razumne stroške za storitve individualnega merjenja iz odstavka 2, lahko države članice spodbujajo konkurenco v tem storitvenem sektorju s sprejetjem ustreznih ukrepov, na primer da priporočijo ali drugače spodbujajo uporabo razpisov in/ali uporabo interoperabilnih naprav, ki omogočajo lažjo zamenjavo ponudnika storitev.

(11) člen 15 se spremeni:

(a) odstavek (5) se spremeni, kakor sledi:

(i) prvi in drugi pododstavek se črtata;

(ii) tretji pododstavek se nadomesti z naslednjim:

„Operaterji prenosnih in distribucijskih sistemov izpolnjujejo zahteve iz Priloge XII.“;

(b) odstavek 8 se črta;

(11a) v členu 20(6) se sklicevanje na člen 7(1) spremeni v člen 7a;

(12) člen 23 se spremeni:

(a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 22 se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 4. decembra 2017. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljša za enako obdobje, razen če Evropski parlament ali Svet najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja nasprotuje temu podaljšanju.“;

(b) doda se odstavek 4:

„4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.“;

(c) odstavka 4 in 5 se ustrezno preštevilčita v odstavka 5 in 6;

(13) v členu 24 se doda odstavek 12:

„12. Komisija najpozneje do 28. februarja 2024 in nato vsakih pet let pripravi oceno te direktive in predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu. V tem poročilu zlasti preuči, ali je treba spremeniti končni datum iz člena 7(1)(b) ter ali je treba po letu 2030 prilagoditi zahteve in alternativni pristop iz člena 5. Navedenemu poročilu se po potrebi priložijo predlogi za nadaljnje ukrepe.“;

(14) priloge se spremenijo v skladu s Prilogo k tej direktivi.

Člen 2

1. Države članice zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, sprejmejo najpozneje do XXXX [*vstaviti datum – 24 mesecev po začetku veljavnosti*]. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik

PRILOGA

k Predlogu DIREKTIVE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o spremembi Direktive
2012/27/EU o energetske učinkovitosti

PRILOGA

1. Prilogi IV in V se spremenita:

- (a) opomba 3 v Prilogi IV se nadomesti z naslednjim: „(3) Velja, kadar so prihranki energije izračunani v smislu primarne energije s pristopom od spodaj navzgor na podlagi porabe končne energije. Države članice lahko za prihranke električne energije v kWh uporabijo privzeti pretvorbeni količnik v vrednosti 2,0. Države članice lahko uporabijo drugačen pretvorbeni količnik, če lahko njegovo uporabo upravičijo.“;
- (b) Priloga V se nadomesti z naslednjim besedilom:

„Priloga V

Skupne metode in načela za izračun učinka sistemov obveznosti energetske učinkovitosti ali drugih ukrepov politike iz člena 7(1) in (2), členov 7a in 7b ter člena 20(6):

- 1. Metode za izračun prihranka energije, razen tistih, ki izhajajo iz davčnih ukrepov za namene člena 7(1) in (2), členov 7a in 7b ter člena 20(6).

Zavezane, udeležene ali pooblašene strani ali javni organi izvajalci lahko uporabijo naslednje metode za izračun prihranka energije:

- (a) predvideni prihranek, ki se določi na podlagi rezultatov predhodnih energetskih izboljšav v podobnih obratih, izvedenih pod neodvisnim nadzorom. Splošni pristop je imenovan „predhodni“;

- (b) izmerjeni prihranek, pri čemer se prihranki zaradi izvedbe ukrepa ali paketa ukrepov določijo z beleženjem dejanskega zmanjšanja porabe energije ob ustreznem upoštevanju dejavnikov, kot so dodatnost, zasedenost, ravni proizvodnje in vreme, ki lahko vplivajo na porabo. Splošni pristop je imenovan „naknadni“;
 - (c) skalirani prihranek, pri čemer se uporabijo tehnične ocene prihranka. Tak pristop se lahko uporabi samo, kadar je pridobitev zanesljivih izmerjenih podatkov za določen obrat težavna ali nesorazmerno draga, na primer pri zamenjavi kompresorja ali električnega motorja z drugačno vrednostjo kWh od tiste, za katero so bili izmerjeni neodvisni podatki o prihranku, ali kadar te ocene na podlagi nacionalno uveljavljenih metodologij in meril izvedejo kvalificirani ali akreditirani strokovnjaki, ki so neodvisni od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;
 - (d) anketno ugotovljeni prihranek, kadar se ugotavlja odziv porabnikov na nasvete, kampanje obveščanja in sisteme označevanja ali potrjevanja ali merjenje z inteligentnimi števci. Ta pristop se lahko uporablja le za prihranek, ki je posledica spremembe vedenja porabnikov.
2. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepa za energetske učinkovitost za namene člena 7(1) in (2), členov 7a in 7b ter člena 20(6) veljajo naslednja načela:
- (a) prikazati je treba, da gre za dodatne prihranke poleg tistih, do katerih bi v vsakem primeru prišlo brez dejavnosti zavezane, udeležene ali pooblaščne strani in/ali organov izvajalcev. Pri določitvi, kateri prihranki se lahko uveljavljajo kot dodatni, države članice upoštevajo, kako bi se poraba energije in povpraševanje po njej razvijala brez zadevnega ukrepa politike;

- (b) prihranki, ki izhajajo iz izvajanja obvezne zakonodaje Unije, se štejejo za prihranke, do katerih bi prišlo v vsakem primeru, in se zato ne morejo uveljavljati v skladu s členom 7(1). Izjemoma se lahko prihranki v zvezi s prenovo obstoječih stavb uveljavljajo v skladu s členom 7(1), če je zagotovljeno merilo pomembnosti iz dela 3(h). Prihranki, ki izhajajo iz izvajanja nacionalnih minimalnih zahtev za nove stavbe pred prenosom Direktive 2010/31/EU, se lahko uveljavljajo v skladu s členom 7(1)(a), če je zagotovljeno merilo pomembnosti iz dela 3(h).
- (c) upošteva se lahko samo prihranek, ki presega naslednje ravni:
 - (i) standarde emisijskih vrednosti Unije za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila na podlagi izvajanja Uredbe (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta¹ in Uredbe (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta²;
 - (ii) zahteve Unije v zvezi z umikom nekaterih izdelkov, povezanih z energijo, s trga zaradi izvajanja izvedbenih ukrepov na podlagi Direktive 2009/125/ES.
- (d) dovoljene so politike, katerih cilj je spodbujanje večje energetske učinkovitosti izdelkov, opreme, stavb in elementov stavb, procesov ali trgov;

¹ Uredba (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nove osebne avtomobile kot del celostnega pristopa Skupnosti za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 140, 5.6.2009, str. 1).

² Uredba (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nova lahka gospodarska vozila kot del celostnega pristopa Unije za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 145, 31.5.2011, str. 1).

- (dd) prihranki energije, ki izhajajo iz ukrepov politike, ki spodbujajo namestitve tehnologij za malo proizvodnjo energije iz obnovljivih virov na ali v stavbah, so upravičeni in se lahko prištejejo k izpolnjevanju zahtev glede prihrankov energije iz člena 7(1), kolikor ti prispevajo k zmanjšanju prodaje energije končnim odjemalcem v stavbi in v količini prihranjene primarne energije. Pri izračunu prihrankov se upoštevajo zahteve iz te priloge;
- (e) politike, ki pospešujejo uvedbo bolj učinkovitih izdelkov in vozil, se lahko upoštevajo v celoti, pod pogojem, da se prikaže, da do uvedbe pride pred potekom povprečne pričakovane življenjske dobe izdelka ali vozila oziroma pred običajno zamenjavo izdelka ali vozila, pri čemer se prihranki uveljavljajo le za obdobje do poteka povprečne pričakovane življenjske dobe izdelkov ali vozil, ki se bodo zamenjali;
- (f) pri spodbujanju uveljavitve ukrepov za energetske učinkovitost države članice po potrebi zagotovijo ohranitev standardov kakovosti za izdelke, storitve in izvedbo ukrepov oziroma uvedbo teh standardov, če ti ne obstajajo;
- (g) zaradi podnebnih razlik med regijami se lahko države članice odločijo, da prihranke prilagodijo standardni vrednosti ali da uskladijo različne prihranke energije s temperaturnimi razlikami med regijami;

- (h) pri izračunu prihranka energije se upošteva, koliko časa bodo ukrepi učinkovali. To se lahko izračuna s seštetjem prihrankov, ki bodo doseženi na podlagi vsakega posameznega ukrepa med začetkom njegovega izvajanja in 31. decembrom 2020 ali 31. decembrom 2030, kot je primerno. Države članice lahko sprejmejo tudi drugo metodo, za katero se ocenjuje, da bo zagotovila vsaj isto skupno količino prihranka. Države članice ob uporabi drugih metod zagotovijo, da skupna količina prihranka energije, izračunana z uporabo teh drugih metod, ne preseže količine prihranka energije, ki bi jo dobile, če bi prihranek energije izračunale s seštevkom prihrankov, doseženih na podlagi vsakega posameznega ukrepa med začetkom njegovega izvajanja in 31. decembrom 2020 ali 31. decembrom 2030, kot je primerno.
3. Države članice zagotovijo izpolnjevanje naslednjih zahtev za ukrepe politik, sprejete na podlagi člena 7b in člena 20(6):
- (a) ukrepi politike in posamezni ukrepi zagotovijo preverljiv prihranek končne energije;
 - (b) odgovornost vseh udeleženih strani, pooblaščenih strani oziroma javnih organov izvajalcev je jasno opredeljena;
 - (c) prihranki energije, ki se dosežejo ali jih je treba doseči, so določeni pregledno;
 - (d) količina prihrankov energije, ki so določeni ali ki naj bi jih dosegli z ukrepom politike, je izražena kot poraba končne ali primarne energije, pri čemer se uporabljajo pretvorbni faktorji, določeni v Prilogi IV;
 - (e) letno poročilo o prihrankih energije, doseženih s strani pooblaščenih in udeleženih strani ter organov izvajalcev, kakor tudi podatke o letnem trendu prihrankov energije, je treba pripraviti, razen če to ni mogoče, in ga dati javnosti na voljo;

- (f) rezultati se spremljajo in sprejmejo se ustrezni ukrepi, če napredek ni zadovoljiv;
 - (g) prihranka, ki izhaja iz posamičnega ukrepa, si ne more lastiti več kot ena stran;
 - (h) dejavnosti udeležene strani, pooblaščne strani ali javnega organa izvajalca naj bi pomembno prispevale k ustvarjanju prihranka, ki naj bi bil dosežen.
4. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepov politike v zvezi z obdavčitvijo, uvedenih v skladu s členom 7b, se uporabljajo naslednja načela:
- (a) upošteva se samo prihranek energije zaradi ukrepov obdavčitve, ki presegajo najnižje ravni obdavčitve goriv, kot je zahtevano v Direktivi Sveta 2003/96/ES¹ ali Direktivi Sveta 2006/112/ES²;
 - (b) prožnosti cen za izračun učinka ukrepov obdavčitve (energije) morajo predstavljati kratko- in dolgoročno odzivnost povpraševanja po energiji na spremembe cen in se ocenijo na podlagi najnovejših in reprezentativnih uradnih virov podatkov;
 - (c) prihranek energije zaradi spremljajočih instrumentov davčne politike, vključno z davčnimi spodbudami ali plačili v sklad, se upošteva ločeno.

5. Uradna priglasitev metodologije

Države članice uradno obvestijo Komisijo o podrobni metodologiji, ki so jo predlagale za delovanje sistemov obveznosti energetske učinkovitosti, in o alternativnih ukrepih iz členov 7a in 7b ter člena 20(6). Taka uradna obvestila – razen pri davkih – vključujejo podrobnosti o:

¹ Direktiva Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL L 283, 31.10.2003, str. 51).

² Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

- (a) zahtevani ravni prihranka energije ali pričakovanem prihranku, ki naj bi bil dosežen v celotnem obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030;
- (b) zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih straneh ali javnih organih izvajalcih;
- (c) ciljnih sektorjih;
- (d) ukrepih politike in posameznih ukrepih, predvidenih z ukrepom politike, vključno s pričakovano skupno kumulativno količino prihrankov na ukrep;
- (e) trajanju obdobja obveznosti v okviru sistema obveznosti energetske učinkovitosti;
- (f) dejavnostih, predvidenih z ukrepom politike;
- (g) metodologiji izračuna, vključno s tem, kako se določita dodatnost in pomembnost ter katere metodologije in merila se uporabljajo za predvidene in skalirane prihranke;
- (h) trajanju ukrepov in načinu njihovega izračunavanja ali na čem temeljijo;
- (i) pristopu za upoštevanje podnebnih razlik znotraj države članice;
- (j) sistemih za spremljanje in preverjanje ukrepov iz členov 7a in 7b ter o tem, na kakšen način bo zagotovljena njihova neodvisnost od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;
- (k) pri davkih se v uradnih obvestilih navedejo podrobnosti o:
 - (i) ciljnih sektorjih in segmentu davkoplačevalcev;
 - (ii) javnih organih izvajalcih;
 - (iii) pričakovanem prihranku, ki naj bi bil dosežen;

- (iv) trajanju zaščitnega ukrepa ter
- (v) metodologiji izračuna, vključno z dejavniki prožnosti cen in kako so bili ugotovljeni.“;

2. Priloga VII se spremeni, kakor sledi:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Minimalne zahteve za obračunavanje in informacije o obračunavanju na podlagi dejanske porabe plina“;

(b) vstavi se Priloga VIIa:

„Priloga VIIa

Minimalne zahteve za obračunavanje in informacije o porabi na podlagi dejanske porabe ogrevanja, hlajenja in tople vode

1. Obračunavanje na podlagi dejanske porabe in odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja

Da bi končni porabniki lahko uravnavali svojo porabo energije, obračunavanje poteka na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja vsaj enkrat na leto.

2. Najmanjša pogostnost informacij o obračunavanju ali porabi

Kjer so bili nameščeni števci ali delilniki stroškov ogrevanja z daljinskim odčitavanjem se od [XXX: datum prenosa] informacije o obračunavanju ali porabi na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja na zahtevo ali v primeru, da so končni odjemalci izbrali možnost elektronskega prejemanja obračunavanja, dajo na voljo vsaj vsako četrto leto, sicer pa dvakrat na leto.

Kjer so bili nameščeni števcji ali delilniki stroškov ogrevanja z daljinskim odčitavanjem se po 1. januarju 2022 informacije o obračunavanju ali porabi na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja dajo na voljo vsaj vsaki drugi mesec. Ogrevanje in hlajenje se lahko izvzame iz te obveznosti zunaj sezone ogrevanja/hlajenja.

3. Minimalne informacije na računu na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja

Države članice zagotovijo, da so končnemu porabniku na obračunih na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja v jasni in razumljivi obliki na voljo naslednje informacije ali da so te informacije priložene obračunom:

- (a) veljavne dejanske cene in dejanska poraba energije ali skupni stroški ogrevanja in odčitavanje delilnikov stroškov ogrevanja;
- (b) informacije o uporabljeni mešanici energijskih virov, tudi za končne porabnike, ki se oskrbujejo iz daljinskega ogrevanja ali daljinskega hlajenja;
- (c) primerjave med sedanjo porabo energije končnega porabnika in porabo energije v istem obdobju prejšnjega leta, v grafični obliki, prilagojeno podnebjju za ogrevanje in hlajenje;
- (d) kontaktni podatki organizacij končnih odjemalcev, energetske agencij ali podobnih organov, vključno z naslovi spletnih strani, na katere se je mogoče obrniti za informacije o razpoložljivih ukrepih za izboljšanje energetske učinkovitosti, primerjalnih diagramih porabe končnih porabnikov in objektivnih tehničnih specifikacijah za opremo, ki porablja energijo.

Države članice poleg tega zagotovijo, da so končnemu porabniku na obračunih na podlagi dejanske porabe ali odčitavanja delilnikov stroškov ogrevanja v jasni in razumljivi obliki na voljo primerjave s povprečnim standardnim ali referenčnim končnim porabnikom iz iste porabniške kategorije ali pa da so te informacije priložene obračunom oziroma je končni porabnik nanje napoten.“